

BARRIS DIVERSOS pàg 3
Més de la meitat dels veïns de Barcelona no són originaris de la ciutat

A L'EIX BESÒS pàg 10
Carolina Recio, dels comuns, denuncia que els discursos d'ultradreta estan creixent

línia ^{16 anys} Sant Martí

Març 2025 · Núm. 215 · liniasantmarti.cat

El Poblenou es mobilitza per denunciar el preu dels pisos

Una seixantena d'entitats donen suport a un manifest que reclama un barri amb més habitatge assequible pàg 10

“La lluita no s'atura”

Un nou mural fet pel 8M al Camp de l'Arpa homenatja el relleu generacional en la reivindicació feminista pàg 10

Foto: Rebobinart

DESIGUALTATS pàg 10
Volen una solució per als desallotjats de la benzinera del Poblenou

OPINIÓ pàg 4
Josep Xurigué: 'Comerç arrelat per fer ciutat'

COMERÇ pàg 14
El pes de les dones al sector: majoria sense lideratges

CITA ESPERADA pàg 14
Tot a punt al Clot per a la macro calçotada anual

A FONS

Els herois sense nom de la covid

Ara fa 5 anys les xarxes de suport veïnal van ser claus contra la pandèmia pàgs 12 i 13

'CULTURA B'

Literatura juvenil contra els estigmes

Joves de l'Hospitalet escriuen un llibre sobre el barri de la Florida pàg 16

'DISTRICTE LGTBI'

Lligams que són una eina de lluita

'Vincles': el nou cicle del Centre LGTBI de Barcelona se celebra fins al maig pàg 9

La idea més important en publicitat és innovar; generar una picor i després oferir una loció calmant

(Don Draper, Mad Men, temporada 2, capítol 3)

Don Draper no existeix. És un personatge de ficció d'una de les millors sèries de televisió. Però el que presentem avui sí que existeix. Per innovació entenem la introducció de noves maneres de dissenyar, produir o vendre béns o serveis. Bàsicament significa crear un canvi positiu en l'estat de coses existent o, en relació amb el significat literal de la paraula, alterar l'ordre de les coses establertes per fer coses noves. Una nova agència de publicitat és innovar? Sí, perquè som la primera agència de publicitat metropolitana de proximitat, orientada només al petit comerç. Perquè volem impulsar les vendes dels seus singulars negocis. Exportar el talent creatiu al món local. Acompanyar-los en la digitalització de les seves botigues. Introduir-hi de manera pràctica i ètica la Intel·ligència Artificial. I fer-ho amb l'impuls del català com una eina per vendre més i millor. **Neix Barcelona Difusió.**

La ciutat mosaic

- » Més de la meitat dels veïns empadronats a Barcelona, un 54%, no són originaris de la ciutat
- » Els argentins són la comunitat forana més nombrosa i Ciutat Vella és el lloc amb més migrants

Olga García
BARCELONA

Parant atenció a les diferents llengües que parla la gent pel carrer, a les cafeteries o al gimnàs, es fa evident que Barcelona és cada vegada més cosmopolita. De fet, així ho mostra l'informe *La població de Barcelona segons lloc de naixement i nacionalitat* de l'Ajuntament. Segons aquest document, l'1 de gener de 2024 –les darreres xifres fan referència a aquesta data– el nombre d'empadronats nascuts a fora de la ciutat era superior al de les persones originàries de Barcelona, amb uns percentatges del 54% davant del 46% respectivament.

L'origen d'aquesta heterogeneïtat creixent està estretament lligat a la llarga tradició d'acolliment de persones migrades de la ciutat i, especialment, a les dues onades migratòries més recents: la primera, durant la segona meitat segle XX, quan Barcelona va rebre població nascuda a la resta de Catalunya i d'Espanya, i la segona, que va començar amb l'entrada del segle XXI i que encara continua, amb l'arribada de migració internacional. Aquesta última, que era pràcticament inexistent fa 25 anys, quan els autòctons conformaven el 60% de la població, s'ha convertit en el gran gruix dels veïns de la ciutat, tot i que s'ha instal·lat de manera desigual en els diferents districtes i barris.

COM S'AGRUPA LA POBLACIÓ? Ciutat Vella és el districte on hi ha més veïns nascuts fora de Barcelona, ja que només un de cada quatre és autòcton. Segons mostren les xifres, hi ha un 24% de població autòctona davant d'un 76% de població no autòctona, mentre que el

Barcelona destaca per ser una ciutat multicultural i en districtes com el de Ciutat Vella es fa molt evident. Foto: Blanca Blay/ACN

perfil de veí que més abunda és el nascut fora de la Unió Europea. Representa un 53% del total de població del districte, mentre que els europeus representen el 10,5%. Només un 8% dels veïns són nascuts a la resta d'Espanya i un 4% a la resta de Catalunya.

Fora de Ciutat Vella, el segon districte amb més població no nascuda a Barcelona és Sants-Montjuïc i el tercer l'Eixample, ambdós amb un 43% d'autòctons i un 57% de no autòctons.

D'altra banda, el districte amb més autòctons és Sarrià-Sant Gervasi, que lidera el rànquing amb un 59% d'autòctons i un 41% de no autòctons. Desgranant aquesta darrera xifra, els no autòctons que més abunden són els de fora de la Unió Europea. Aquest col·lectiu es configura com el 19% de població del districte, seguit dels nascuts a la resta d'Espanya, que són el 9%, dels de la resta de Catalunya, el 8%, i dels de la resta d'Europa, el 5%.

Més enllà de Sarrià-Sant Gervasi, el segon districte amb més població autòctona és Sant Andreu, amb un 51,5%, i el tercer és les Corts, amb un 51%.

Entrant a analitzar les matei-

xes dades per barris, el Gòtic és el que té més població no autòctona de tot Barcelona, un 84%, seguit del Raval, amb un 76%, i de Sant Pere, Santa Caterina i la Ribera, amb un 73%. Tots tres estan a Ciutat Vella, el districte amb menys autòctons, en la línia de les xifres exposades anteriorment.

Contràriament, el barri amb més població nascuda a la ciutat no es troba a Sarrià-Sant Gervasi, el districte amb més autòctons,

Sarrià-Sant Gervasi i la Clota són el districte i el barri amb més veïns originaris de Barcelona

sinó a Horta-Guinardó, que se situa com el quart districte de Barcelona amb més nascuts a la ciutat. En concret, la Clota és el que compta amb més originaris de la ciutat, un 65%, mentre que, en segon lloc, hi ha Can Peguera, a Nou Barris, amb un 64% de població autòctona. La tercera posició la comparteixen els barris de la Font d'En Fargues, també d'Horta-Guinardó, i el

de les Tres Torres, a Sarrià-Sant Gervasi, amb un 63,5% de població nascuda a la ciutat.

LA COMUNITAT MÉS NOMBROSA

Pel que fa a l'origen de tots aquests veïns no autòctons, des que va començar aquesta segona onada migratòria internacional, Amèrica sempre s'ha situat com el continent amb més presència a Barcelona, seguit d'Europa, Àsia, Àfrica i Oceania. Amb tot, la comunitat amb més veïns vivint a la ciutat ha anat canviant amb els anys i el 2024 l'argentina se situava al capdavant del rànquing. Segons l'informe, 46.542 argentins viuen a Barcelona.

El districte on més abunden és l'Eixample, seguit de Sant Martí, Ciutat Vella, Sants-Montjuïc i Gràcia. Mentrestant, per barris, la Sagrada Família és el que més argentins concentra de tota la ciutat, seguit de la Nova Esquerra de l'Eixample, la Vila de Gràcia, la Dreta de l'Eixample, l'Antiga Esquerra de l'Eixample i el Fort Pienc. A Nou Barris és on menys argentins hi ha.

Més enllà d'aquesta comunitat, i fixant-nos en la resta de països amb més presència a

Barcelona, els colombians són els segons més nombrosos, amb 42.535 veïns que viuen, sobretot, a l'Eixample i a Sants-Montjuïc. Els segueixen els peruans, amb 38.821 veïns concentrats a l'Eixample, Nou Barris i Sant Martí, i els veneçolans, amb 33.017 veïns que es concentren a l'Eixample, Sant Martí i Horta-Guinardó.

D'altra banda, també destaca el cas de la comunitat pakistanesa, que s'ha duplicat en vint anys, arribant fins als 28.778 veïns, especialment concentrats a Ciutat Vella i Sant Martí. Se situen com la primera comunitat asiàtica amb més veïns a Barcelona i com la cinquena del rànquing general. De la mateixa manera, també crida l'atenció el cas del Marroc, el primer país africà amb més persones a Barcelona i el setè amb més presència a la ciutat, amb un total de 23.347 veïns que també viuen, sobretot, a Ciutat Vella i Sant Martí. Mentrestant, el país europeu amb més veïns és Itàlia, que ocupa el setè lloc del rànquing. Hi ha 23.120 italians que es concentren a l'Eixample, Ciutat Vella i Sant Martí.

Segueix-nos

a les xarxes socials

@liniasantmarti

La lupa

Comerç arrelat per fer ciutat i metròpoli

per Josep Xurigué, doctor en Ciències Polítiques (UAB) i professor col·laborador de Govern Local i Innovació (UOC)

Foto: Aj. de Barcelona

Les pàgines del *Línia* són pàgines quotidianes. Ens expliquen tot el més destacat del dia a dia. On té lloc la vida. On passen les coses que ens importen. En un temps i un lloc. Temps i llocs que compartim amb la nostra família, la feina, els nostres amics... Els carrers i els comerços on forgem diàriament el benestar físic i emocional.

Al nostre barri i carrer –i com els mitjans de comunicació on ens informem–, el comerç fa la ciutat cada dia. Ha estat així durant segles. Des de la Barcelona gremial, en la qual els oficis i els gremis eren els protagonistes de l'economia, de les festes i de la construcció, fins i tot de catedrals. Escriu Antoine de Saint-Exupéry que els oficis uneixen els homes.

Avui, la xarxa comercial i de consum de proximitat és un poderós agent econòmic que impulsem vostè i jo quan anem al forn, a la farmàcia, a la pastisseria, a la granja –un concepte barceloní– o a la xarcuteria de confiança. Quan visitem les nostres parades de mercat preferides. Establiments amb significat, on saben el nostre nom. On la Barcelona internacional i metropolitana es torna personal i humana. On ens saludem i on ens diuen gràcies.

Els 60.000 comerços de proximitat de la ciutat de Barcelona i els milers de comerços de proximitat de l'Hospitalet, de Badalona, de Granollers, de Sant Adrià de Besòs, de Sabadell i Terrassa, de Cornellà... són l'esquelet i alhora el múscul econòmic i comunitari de l'economia de proximitat.

Són multiplicadors de riquesa, de treball, d'una economia circular i d'externalitats positives, com la seguretat, com la cura emocional de les persones i com el manteniment de les tradicions i festes majors, així com dels productes de qualitat i tradicionals que for-

men els nostres patrimonis gastronòmic, emocional i de la memòria.

Els petits comerços són els llocs on es guarden els gustos; els sabors que tenim enregistrats a la memòria i que fins i tot ja assaborim quan érem nens i nenes i anàvem descobrint el món, de la mà dels nostres pares o avis. Ara tenim el repte que els nostres fills i nets, i nosaltres mateixos, continuem mantenint i projectant, amb les adaptacions digitals i dels canvis d'hàbits, aquesta infraestructura econòmica, comunitària i metropolitana de primera magnitud, imprescindible si volem ciutats saludables, pròsperes i segures.

Ens permet un estil de vida que ens aporta qualitat i arrels al nostre barri. La xarxa de comerç i consum de proximitat és constructora d'identitat, d'espais de diàleg, d'acord, de convivència i d'escolta activa. En temps de polarització i d'extremismes, d'individualisme i desassossec, esdevé un tresor.

Els comerços a prop dels llocs amb significat són espais forjats i que forgen confiança, ben sovint entre diverses generacions a les dues bandes del taulell. On es personalitza l'intercanvi, on rebem recomanacions, on saben el que volem i on ens informem de la proximitat de manera saludable, sense desinformació.

Són la frontissa on la vida privada de la llar i la vida pública del carrer es troben, tal com ONU-Habitat defineix la funció comercial. Amb els seus aparadors fan més bella l'experiència del passeig i engalanen els carrers amb tresors, de vegades desconeguts, rere les vitrines. L'experiència de la covid ens va permetre, col·lectivament, la descoberta d'aquest patrimoni viu de ciutat, metròpoli i país que ben mereix per a Barcelona esdevenir Capital Europea del Comerç de Proximitat.

Un país, una metròpoli i una ciutat ben construïdes són també el resultat d'un relleu generacional ben fet. Avui són diversos els obstacles que afronten els nostres veïns i veïnes comerciants. Amb ells i elles, som defensors del barri. I, sens dubte, la competitivitat del seu format comercial depèn de l'adaptació i del manteniment dels oficis. En temps d'intel·ligència artificial, cal reivindicar la saviesa natural dels que ens orienten, elaboren i transformen excel·lentment productes amb les mans, el cap i el cor.

El relleu generacional en molts negocis familiars també és una necessitat col·lectiva. I ho és també a l'altra banda del taulell. Des de l'educació en una forma de consum conscient, cal aixecar la bandera d'una ciutat propera, pròspera i humana, perquè els nostres fills i filles esdevinguin també consumidors de proximitat.

El comerç és sinònim de ciutat; de vida en comú. I és molt sensible a l'evolució social i econòmica. A l'evolució dels salaris i de la renda de la qual disposem. La salut del comerç és un termòmetre fidel de la salut integral d'un municipi. Així, un model social equilibrat facilita la creació de riquesa, la distribueix i fa accessible l'habitatge. I de retruc facilita un model de consum i de comerç equilibrat i saludable en una ciutat, que és el nostre món en petit.

Política ve de polis, el nom de les ciutats-estat de l'antiga Grècia. Ciutats d'una Mediterrània –mar de comerç– bressol dels valors humanistes, europeus i d'un model de ciutat equilibrada. L'Europa que George Steiner també definia pels seus cafès i com la suma dels llegats d'Atenes i Jerusalem.

Tornar a les arrels quan avancem molt de pressa i sovint sense saber cap a on és garantia d'avançar de debò.

Aquí es piula

Tuits en paper

@martaroqueta

El Col·legi de Periodistes i el Consell de la Informació de Catalunya critiquen la mala praxi de 'Que no surti d'aquí' (*Catalunya Ràdio*) sobre Ter Stegen. Teniu deu dones denunciant Quim Morales per assetjament, Saül Gordillo escrivint a *El Punt Avui* i us dediqueu a criticar això. És vergonyós.

@martacava

A Espanya es publiquen gairebé 90.000 llibres l'any i es fa inevitable pensar que si Auschwitz no hagués existit probablement serien 27.300. És absolutament terrible aquesta sobreexplotació literària que es fa d'Auschwitz. Quina manera de banalitzar aquest tipus de relats i de desdibuixar el què va passar.

@BernatCastro87

Aquests dies, a Catalunya tenim: dos tirotejos a Terrassa, un cadàver trobat a Mataró, taxi robat a punta de navalla a Barcelona, apunyalament a la Barceloneta, detingut un capo de la màfia italiana a Vilanova i la Geltrú, robatori a punta de pistola en un bingo a Parets i una mà tallada a l'Hospitalet.

@aidasanuy

Cada dia és un bon dia per recordar que la zona del país amb la renda més baixa és la més catalanoparlant: les Terres de l'Ebre. Recordeu-ho sempre als de "la classe treballadora". També els podeu convidar a veure com es cull fruita a l'agost a Ponent. Sortir de l'àrea metropolitana de Barcelona és bo.

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director General: Marcelo Villanueva
Director Editorial de Línia i Cultura B: Amau Nadeu
Director Editorial dels webs temàtics: Quim Miró
Director d'Espai Línia: Andreu Asensio
Directora Editorial d'Orgull: Mar Sifre
Directora d'Art i Nous Formats: Marga Moreno

Subdirector d'edicions Línia als districtes de Barcelona i de Cultura B: Albert Ribas
Subdirector d'edicions Línia a l'àrea metropolitana de Barcelona: Francisco Javier Rodríguez
Subdirectora de Digital: Anna Corbatera
Línia: Laura Santos, Guillem Francàs i Raül Martínez (BCN), Olga García (Vallès), Rubén Hidalgo (Bar-

celonès Nord), Roger Jiménez (Baix Llobregat i L'H), Toni Delgado (Esports) i Pau Castellote (xarxes)
Cultura B: Joana Justícia
Webs temàtics: Pere Giménez i Maria Cerezuela
Disseny gràfic: Susana Dicenta
Controller: Mauro Favieri
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Els semàfors

AV del Poblenou

L'Associació de Veïns del Poblenou ha estat la impulsora d'una nova plataforma en defensa del dret a l'habitatge al barri. En un manifest signat per una seixantena d'entitats, es denuncia que el preu dels pisos és "desmesurat".

pàgina 10

Rebobinart

El col·lectiu Rebobinart, amb motiu del Dia Internacional de la Dona, ha impulsat el mural *Dones en moviment: la lluita no s'atura*, que ha omplert de color i reivindicació una paret del carrer Trinxant amb una obra de l'artista Núria Toll.

pàgina 10

Eix Clot

L'Eix Clot celebrarà el 16 de març la vuitena edició del Festival del Calçot, la calçotada més gran de la ciutat, on se'n mengen més de 10.000. Preveu aplegar unes 3.000 persones als Jardins del Clot de la Mel en el que ja és un clàssic del barri.

pàgina 14

El + llegit

Línia Sant Martí.cat

- 1 Eix Comercial Poblenou: "Els negocis nous de la rambla no tenen interès en el barri"
- 2 El 30%, una profecia autocomplerta
- 3 "És una barbaritat": més de 10.000 sol·licituds per viure als pisos socials de Glòries
- 4 La Verneda tindrà un pla de xoc contra la inseguretat
- 5 El Llum BCN 2025 enlluerna amb un nou rècord de visitants

La clau

Els aparcaments d'intercanvi

per Max Zañartu, tècnic de mobilitat

Fa dies llegíem atònits la decisió del Govern d'aturar la construcció de nous macroaparcaments dissuasius per al vehicle privat. Pel que sembla, la decisió s'ha pres després de constatar que el flamant nou *Park and Ride* de 300 places de Martorell no l'utilitza absolutament ningú (a excepció, aparentment, dels cotxes dels tres vigilants).

Per als no doctes en la matèria, un *Park and Ride* (també anomenat aparcament d'intercanvi, aparcament dissuasiu o simplement P+R) és un aparcament construït a prop d'una estació de transport públic (normalment de ferrocarril) amb l'objectiu de promoure que (principalment) els treballadors pendulars que han d'anar a treballar cada matí en cotxe a la "gran ciutat" (entenem que per falta d'alternatives) puguin aparcar el seu vehicle a l'estació de tren, fent el trajecte restant en transport públic. Idealment, un P+R incentiva l'ús del transport públic desincentivant l'ús del transport privat.

Per donar una mica de context a l'assumpte, el primer *Park and Ride* permanent es va construir a Oxford el 1973. Es veu que aquest P+R es va fer com a "contrapartida" a la vianalització del centre històric i comercial d'Oxford, davant la por que el centre es tornés menys atractiu per als habitants dels suburbis, totalment dependents de l'automòbil. A Catalunya, d'una manera més o menys informal, sempre han existit els P+R, normalment sota la forma d'aparcaments de sorra a l'aire lliure a prop d'una estació de tren. No ha sigut fins més recentment, però, que les

administracions han implementat polítiques destinades a dignificar aquests aparcaments, construint-ne de soterrats o de diversos pisos –com en el cas de Martorell. De fet, la creació d'una xarxa d'aparcaments d'intercanvi per accedir a Barcelona és una proposta que es repeteix com un mantra per resoldre part de la mobilitat metropolitana. Una proposta que, tot i que (aparentment) no té detractors, és una arma –com a mínim– de doble fil.

El motiu és que, en primer lloc, cal entendre els P+R com una política d'aparcament que s'ha de fer encaixar de manera coherent amb la resta de polítiques d'aquest àmbit. En el cas concret de Martorell, sembla que part del problema de la baixa ocupació del P+R n'és el pagament. Per què pagar per aparcar al P+R si fer-ho a la via pública a Martorell és majoritàriament gratuït?

En segon lloc, cal entendre els P+R com una infraestructura viària que, en definitiva, dona més espai al cotxe. El vehicle privat, a nivell agregat, es comporta com un gas: ocupa tot l'espai que se li dona. Per tant, si efectivament els P+R traguessin cotxes de les carreteres, l'espai buit deixat per aquests vehicles seria ocupat a mitjà termini per nous conductors, que veurien en la millorada fluïdesa de la carretera

un nou al·licient per arribar a la ciutat en cotxe.

Finalment, cal entendre que els P+R poden produir efectes contraproductius: qui t'assegura que els seus usuaris són conductors que abans feien el trajecte sencer en automòbil fins a la ciutat i no persones que prèviament anaven caminant o en bus fins a l'estació?

Aquests tres exemples mostren que, si no es va amb cura amb els P+R, et pot sortir el tret per la culata. No nego la possible utilitat d'aparcaments d'intercanvi en zones suburbanes de molt baixa densitat (mal dissenyades) on l'accés a peu o en altres mitjans a l'estació és gairebé impracticable. Tanmateix, el que ens preguntem molta gent és: tenint en compte l'alt valor que de manera inherent té un solar a prop d'una estació de tren, no seria millor edificar-hi habitatges o oficines? En altres paraules, si el que hem de promoure és que la gent agafi el transport públic, no hauríem de facilitar que visqui o treballi al costat d'una estació, construint noves línies de transport públic o fent edificis al costat de les existents? En resum, no hauria sigut millor construir un gratacel al costat de l'estació de Martorell que un edifici de 2 milions d'euros per emmagatzemar cotxes i que només utilitzen els vigilants?

Línia Sant Martí no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#Embassaments

@alexsnclmnt: Els embassaments de les conques internes han passat del 31% a fregar el 40%, assolint el seu nivell més elevat des del 2022. Ja han sumat uns 60 hm³ d'aigua.

#Puigdemont

@agenciaacn: La Fiscalia demana aplicar l'amnistia a Puigdemont en considerar que no va tenir enriquiment personal. El Suprem ha celebrat una vista per revisar la decisió.

#Rodalies

@Agusti76: Acord entre Govern, Adif i Renfe pel caos a Rodalies: més personal per revisar vies i atendre usuaris. Gran solució! Riure per no plorar...

Mirada pròpia

24,0%

per David Fernández

«I febrer era el nom d'una epidèmia»
Erri de Luca

Mapa inamovible, foto fixa, vídeo congelat o realitat estàtica. Hivern cru i un altre informe que ens recorda que, una dècada després, encara som al mateix lloc. I, per tant, a un lloc pitjor. Perquè res ha canviat gaire. La setmana passada, com cada any, es feien públiques les dades sobre l'Enquesta de condicions de vida de la societat catalana que puntualment publica l'Idescat, l'Institut d'Estadística de Catalunya. Cada febrer, després de cada gener costerut, el de sempre: les coses que mai canvien. No ens hem mogut d'on érem. En matèria de desigualtats socials, el dia de la marmota. Cap novetat. El 24% de la societat catalana continua en risc de pobresa o d'exclusió social. Portat al cos a cos, lluny de la gèlida xifra, estem parlant d'1.904.000 persones. La dada remet a la taxa Arope, un indicador d'anàlisi social que inclou tres variables centrals: el risc de pobresa, la població amb baixa intensitat de feina i la població amb privacions materials severes. En el cas català, avui, ara i aquí, la taxa de pobresa se situa en el 17,4%, la baixa intensitat de feina afecta un 6,1% i la part de la societat que viu amb severes dificultats vitals impacta en el 8,6%, gairebé un de cada 10 catalans.

La dada sintètica inalterable, només quatre dècimes de diferència respecte del 24,4% del 2023, porta inscrites unes quantes xifres més, que operen com un retable del país real en temps complexos: el 47,6% declaren arribar amb dificultats a finals de mes; un 35% reconeixen no poder fer-se càrrec de despeses imprevisibles de 800 euros; un 30,4% saben que no poden permetre's ni una setmana de vacances a l'any; un 17,6% saben massa bé que no es poden permetre mantenir l'habitatge a una temperatura adequada; i un 14,6% sobreviuen amb retards en el pagament de despeses relacionades amb l'habitatge. Cartografia de la desigualtat, el 20% de les llars amb més ingressos acumulen 4,6 vegades més del que ingressen el 20% de les llars més desfavorides. És clar: el propietari de la Casa Orsola disposa de 66 habitatges, dotze locals i cinc terrenys

–i acaba de guanyar 3 milions d'euros de plusvàlua amb la venda del bloc–, i no és amb la suor del seu front. Com sempre, va per barris i per condició social. I va com va, que xiuxiuejaria l'Ovidi Montllor: el risc de pobresa afecta el 49,5% de les persones a l'atur, el 42,7% de les persones migrants, el 34,8% dels menors de 16 anys i el 24,6% de les dones. Aturats, migrants, joves, infants, dones. I el 16% dels treballadors actius –el que s'anomena pobresa assalariada: treballar i no arribar a final de mes. Però, amb tot, la dada més rellevant i més colpidora és que la xifra del 24,0% és, en estricta realitat estructural, del 40,1%. Minva a la meitat després de comptabilitzar totes les transferències socials, especialment les pensions de vellesa i supervivència, però també les de l'atur, invalidesa o ajuts a la família. Més dades de corrent de fons: un 60% de les llars han rebut almenys un tipus de prestació social.

Foto: Aj. de Barcelona

En un equilibri desequilibrant, podríem dir que el pretès estat del benestar es queda a mig camí i només redueix les conseqüències de la pobresa a la meitat i que, alhora, la pobresa seria el doble sense aquestes polítiques socials que ha costat dècades d'assolir i que avui estan qüestionades de soca-rel per l'onada reaccionària *ultracryptobro* que ens assetja. Al capdavant, no deixa de ser paradoxal –i caldrà repetir-nos-ho moltes vegades– que el moment recent socialment més eficient, on ningú no dormia al carrer, on es van aturar tots els desnonaments, on es va tancar el CIE de la Zona Franca i on fins i tot va baixar la contaminació de l'aire, no va ser conseqüència de cap política pública de llarg recorregut, sòlida i decidida, solvent i determinada, sinó d'un maleït virus: la covid. Quan vam tornar a l'excepció de la normalitat, quan vam tornar a la política oficial,

va tornar el sensellarisme a la ciutat, la corrua de desnonaments quotidians i silencis, la contaminació de l'aire i la reobertura del CIE. Fa pensar. I molt. Massa.

24%, doncs, un cop més. I això que tot just enguany alguns es vanten de ser l'economia que més creix de la UE, mentre el que certifiquen és una veritat nòmada: que el pretès creixement econòmic s'ha desacoblat del tot de l'anomenat progrés social. Oh, Europa. Fins i tot Isidre Fainé va dir fa no gaire que «sense equitat social el creixement econòmic no és acceptable moralment». En aquella immoralitat estem. Segons Oxfam, el 63% de la riquesa generada des de la pandèmia s'ha concentrat en l'1% més ric del planeta. En dona fe també, mai no hi ha text sense context, contraposar les dades recents, però antigues, sobre desigualtats socials a Catalunya amb altres dades simultànies amb les quals convivim com si res. Per exemple, que mentre els beneficis d'Endesa i Iberdrola del 2024 ja apunten a més de 7.000 milions d'euros polvoritzant rècords, un milió i mig de catalans pateixen pobresa energètica, un problema social que s'ha disparat a Europa de mala manera. Per exemple, que el govern més progressista de la història –que critica Trump, però l'acaba obeint en matèria militar– pensa duplicar la seva despesa en defensa fins a arribar als 36.000 milions d'euros anuals el 2029. O per barceloní exemple final –en la ciutat del

Pla Endreça, l'ordre i el civisme només segons per a qui– l'emboïc on s'ha capficat l'Ajuntament fent decaure expedients sancionadors. Encara no queda clar si s'atorga butlla municipal d'impunitat als que han transgredit les disposicions municipals, perdonant-los multes milionàries, o si aquesta era la temptació i ara reculen. Es tracta d'aquells que van incomplir o van trampejar l'obligació de reservar un 30% per a habitatges socials, el tema més candent i urgent de la ciutat. De mar de fons, un argumentari oficial que addueix que la reserva del 30% «no ha funcionat». Normal. Si et creues de mans fent temps mort, si mires a una altra banda quan incompleixen la llei i si fas tot el possible perquè fracassi, és obvi que no funcionarà. I això no és que sigui la pitjor política pública o la degradació de la democràcia: és la seva negació. I així ens va.

Plaç Endreça, l'ordre i el civisme només segons per a qui– l'emboïc on s'ha capficat l'Ajuntament fent decaure expedients sancionadors. Encara no queda clar si s'atorga butlla municipal d'impunitat als que han transgredit les disposicions municipals, perdonant-los multes milionàries, o si aquesta era la temptació i ara reculen. Es tracta d'aquells que van incomplir o van trampejar l'obligació de reservar un 30% per a habitatges socials, el tema més candent i urgent de la ciutat. De mar de fons, un argumentari oficial que addueix que la reserva del 30% «no ha funcionat». Normal. Si et creues de mans fent temps mort, si mires a una altra banda quan incompleixen la llei i si fas tot el possible perquè fracassi, és obvi que no funcionarà. I això no és que sigui la pitjor política pública o la degradació de la democràcia: és la seva negació. I així ens va.

Les millors perles

Nova moda absurda entre les *celebrities* de Califòrnia, que s'estan tornant boges amb les maduixes que arriben des del Japó i que es venen individualment en caixes, com si fossin joies, per 18 euros. Són ganes de llançar els diners.

Una cafeteria de València s'ha fet famosa a les xarxes i no pas per la qualitat dels seus cafès. Fa descomptes a la gent que, en comptes de demanar un cafè, demana "un puto cafè". Màrqueting o bandera de la mala educació?

Aquests dies s'estan veient llargues cues als supermercats Aldi. El motiu, la venda d'un assecador de cabells viral que està revolucionant el personal. A la pandèmia la gent es barallava per aconseguir paper de vàter i ara ho fa per això.

Rupert Grint, l'actor que dona vida a Ron Weasley a *Harry Potter*, s'ha fet viral per prendre's amb humor que un fan el gravés mentre posava benzina. Va decidir fer veure que llançava un conjur per tenir-la gratis.

Blanca Blay/ACN

LA FOTO

Primer Premi **Orgull** 2025

Per la defensa dels drets i llibertats del col·lectiu LGTBI+ i per posar en valor les persones que, des de diferents disciplines, fan servir el seu altaveu per fer visible la realitat del moviment

La consellera d'Igualtat i Feminisme, **Eva Menor**, lliurarà el guardó

Gala d'entrega del guardó
3 d'abril de 2025 a les 18:30 h
Sala auditori de l'Espai Línia

Organitza: **Orgull línia**

Amb el suport de: Generalitat de Catalunya El Govern de **Tothoni**

L'AMOR ÉS ANALÒGIC

L'ESTRANGER ASSOCIACIÓ CULTURAL

CARRER DE OLIVERA 55
POBLE-SEC
WWW.LESTRANGERBCN.COM

Tribuna

La crisi alimentària, bomba de rellotgeria

per Ester Safont, exregidora d'Obres, Serveis i Medi Ambient de l'Ajuntament de Mollet del Vallès

Foto: Aj. de Barcelona

Vivim en una societat en la qual la sobreabundància d'aliments als supermercats ens transmet una falsa sensació de seguretat. No obstant això, aquesta percepció enganyosa oculta una realitat preocupant: el nostre sistema agroalimentari està al llindar del col·lapse. L'agricultura industrial i la globalització han donat lloc a un model insostenible que compromet la salut, el medi ambient i la sobirania alimentària de nombroses comunitats.

El domini del mercat per part de grans corporacions ha convertit l'alimentació en un negoci, deixant de banda el seu caràcter de dret fonamental. L'extensa utilització de pesticides, de fertilitzants químics i d'organismes modificats genèticament degrada el sòl, contamina els aqüífers, afavoreix la desaparició de varietats autòctones i redueix dràsticament la biodiversitat. Segons un informe de la FAO (*The State of the World's Biodiversity for Food and Agriculture*, 2019), més del 75% de la diversitat genètica de les plantes agrícoles s'ha perdut en el darrer segle a causa de l'expansió dels monocultius i de l'abandonament de varietats tradicionals.

Aquesta problemàtica s'agreuja amb els efectes del canvi climàtic: l'augment de les temperatures, la desertificació i els fenòmens extrems, com les sequeres i els huracans, posen en perill la producció agrícola. Les comunitats més vulnerables, ja afectades per la inseguretat alimentària, en seran les principals damnificades.

La situació és especialment dramàtica en països com l'Índia, on molts pagesos es veuen atrapats en un cercle viciós de pobresa i endeutament. A l'estat de Karnataka, per exemple, els agricultors han protestat contra els assajos amb blat de moro i cotó modificats genèticament. L'experiència amb el cotó Bt, presentat com una solució contra les plagues, ha resultat devastadora: no només ha incrementat els costos de producció, sinó que també ha generat resistència en noves plagues, empobrint encara més els agricultors i fent-los més dependents de les multinacionals del sector. Aquesta subordinació té conseqüències tràgiques. Segons dades del National Crime Records Bureau de l'Índia (*Accidental Deaths & Suicides in India*, 2020), més de 300.000 pagesos s'han suïcidat des dels anys 90, molts d'ells enfonsats en deutes contrets per la compra de llavors transgèniques i pesticides promoguts per grans corporacions.

Davant d'aquesta realitat, cal transformar profundament el model alimentari actual. L'agroecologia s'erigeix en una alternativa viable, promovent una producció més respectuosa que garanteixi aliments saludables i de qualitat. Donar suport als agricultors locals és essencial. Alhora, cal fo-

mentar un canvi en els hàbits de consum: prioritzar productes de proximitat, ecològics i de temporada, per exemple.

Els consumidors i les seves decisions de compra poden afavorir models més equitatius. Triar aliments de proximitat, ecològics i de comerç just contribueix a modificar les dinàmiques del mercat, reduint la concentració de poder en unes poques empreses.

Les administracions públiques també han d'assumir responsabilitats, implementant regulacions que protegeixin els petits productors, que fomentin la biodiversitat i que limitin el control de les grans corporacions del sector.

A Catalunya, iniciatives com el projecte agroecològic de Gallecs (Vallès Oriental) exemplifiquen com es pot desenvolupar un model agrícola sostenible. S'hi ha impulsat la recuperació de varietats locals, en col·laboració amb el Banc de Llavors del Vallès Oriental, un projecte engegat per un conjunt d'entitats que col·laboren per preservar i posar en valor l'agrobiodiversitat cultivada de la comarca. A Gallecs s'aposta per la producció ecològica i la venda directa, enfortint l'economia local. Aquest territori s'ha convertit en un referent per a la innovació, col·laborant amb universitats i centres de recerca per trobar solucions a la crisi alimentària i climàtica. Al mateix temps, s'ha treballat per facilitar el relleu generacional, fomentar la innovació i impulsar les energies renovables.

Un altre exemple destacable és l'Oficina Conjunta de l'Alimentació Sostenible (OCAS), una iniciativa de la Generalitat de Catalunya, de l'Ajuntament de Barcelona i del Pla Estratègic Metropolità de Barcelona. Aquesta entitat treballa per transformar els sistemes alimentaris cap a models més justos. Entre els seus projectes clau hi ha la reducció del malbaratament alimentari, la promoció de l'agricultura ecològica i el suport als productors locals. Accions com l'impuls d'una alimentació saludable a les escoles, l'elaboració de guies per a professionals del sector educatiu i de la restauració i la col·laboració amb mercats municipals són passos essencials en aquesta transició. A més, iniciatives com les targetes moneder, la gastroteca, *Benvinguts a Pagès* o *Terra Pagesa* contribueixen activament a enfortir el sector agroecològic.

La crisi alimentària no és un accident, sinó el resultat d'un sistema que anteposa el benefici econòmic a la vida. No podem continuar delegant el nostre futur a les grans corporacions que controlen què mengem, que expulsen els pagesos de la terra i que es lucren amb la fam. És hora de recuperar el control: exigir polítiques valentes, donar suport a l'agricultura local i repensar els nostres hàbits de consum. El poder és als nostres plats, a les nostres mans i a la nostra voluntat col·lectiva. No podem esperar més.

“

La crisi alimentària no és un accident, sinó el resultat d'un sistema que anteposa el benefici econòmic a la vida. No podem continuar delegant el nostre futur a les grans corporacions que controlen què mengem, que expulsen els pagesos de la terra i que es lucren amb la fam

”

Flaixos

@RamonPardina: Incapaç de distingir ja els *coworkings* dels tallers de ceràmica, de les cafeteries per a expats i de les cafeteries per a gats.

@EnricGoma: Quan vaig pels turons i dic "bon dia" a un home que em ve de cara i ell em respon "*buenos días*", penso que és un policia nacional.

@Bernat_Deltell: La meva sensació, i és una opinió estrictament personal, és que l'administració Trump està completament fora de control. I que això no acabarà gens bé.

DISTRICTE LGTBI

Cicle d'activitats per celebrar els vincles dissidents

■ *Vincles* és el nou cicle d'activitats del Centre LGTBI de Barcelona que es durà a terme fins al maig. La idea és posar la mirada sobre els vincles que construeixen les persones queer, que són quotidians i dissidents, alhora que esdevenen una eina de supervivència.

El que plantegen des del cicle del Centre LGTBI és que els vincles són indispensables per "recuperar el suport mutu allà on s'imposa la competició, per trobar caliu allà on es pressuposa l'aïllament i per teixir un entramat d'afectes allà on es predica un individualisme ferotge".

A través d'exposicions, taules rodones, tallers i altres activitats es reflexionarà al voltant de les relacions, dels afectes i dels diversos significats de conceptes com ara "exparella", "amistat", "família" o "llar".

Altres temàtiques en les quals se centrà *Vincles* són l'habitatge i la convivència des d'alternatives dissidents, les aliances intergeneracionals, les formes de vincular-se per combatre l'individualisme i l'aïllament o la solidaritat entre causes i territoris com Gaza o l'Argentina actual.

Pel que fa a altres qüestions, el cicle també abordarà les fantasies sexuals des de cosos *discas* i *crip* (discapacitats), les relacions des de l'asexualitat, la reconstrucció de la figura de les exparelles en relacions lèsbiques i bisexuals o els dols en les *no (m)aternitats*, entre d'altres.

“Els vincles són clau per teixir un entramat d'afectes on es predica un individualisme ferotge”

LES PROPOSTES PER AL MARÇ

El 4 de març s'estrena l'exposició *Metàfora Project. Desitjos i plaers des de la diversitat funcional*, que estarà disponible al Centre LGTBI fins al 2 de juny. La mostra forma part del projecte *El teu cos, el teu camp de plaer* i del programa *Sexualitats. Educació sexual feminista* de Sida Studi. Es tracta d'una producció fotogràfica parti-

cipativa sobre sexualitats i diversitat funcional que planteja un qüestionament crític, des del plaer, a la sexualitat normativa i al capacitisme.

Per altra banda, el 7 de març a les cinc de la tarda, al Centre LGTBI se celebra una taula rodona que planteja un diàleg al voltant dels afectes activistes, la solidaritat i les resistències LGTBI-QA+ en contextos diferents com Gaza, l'Argentina actual o les accions d'ACT-UP durant la crisi de la sida als Estats Units. Hi participaran les activistes i escriptores Val Flores (coneguda com a val flores, en minúscules) i Sarah Schulman, i la conversa estarà moderada per la investigadora i docent Gracia Trujillo.

A finals de mes, el 20 de març a les sis de la tarda, també tindrà lloc una altra taula rodona al Centre LGTBI. Es tracta de *Vinculadis. Afectes polítics en temps de desafecció programada* i planteja una conversa sobre el paper dels afectes com a eines polítiques capaces de resistir un sistema que fomenta la individualització i la desafecció. Hi participaran Elisa Coll, escriptora, Rioko Fotabon, docent, i Sandra Cendal, editora de Continta Metienes.

FLAIXOS AMB ORGULL

Reflexions sobre masculinitat queer

El Grup d'Homes GBTI és una iniciativa que vol ser un espai de trobada i reflexió per a homes gais, bisexuals, trans i intersex per reflexionar al voltant de la socialització masculina, les violències o l'autocura, entre altres temes.

L'objectiu és fomentar formes més saludables, justes i conscients de ser home dins del col·lectiu.

El grup es trobarà en dotze sessions de dues hores entre el març i el maig i el dinamitzen treballadors del Centre LGTBI de Barcelona i el Plural Centre de Masculinitats.

La infància trans durant la dictadura

Amb motiu del Dia de la Visibilitat Trans*, Tania Navarro, una de les primeres dones transsexuals a tot l'Estat, presentarà el seu llibre *La infancia de una transexual en la dictadura*.

Tania Navarro va passar per correccionals i per la Model, i va participar en la primera manifestació de l'Orgull el 1977 a Barcelona.

La presentació es farà el 27 de març a les 18:30 hores a la Biblioteca Montbau - Albert Pérez Baró.

Canvi d'horari al Centre LGTBI

Des de l'inici del 2025, el Centre LGTBI de Barcelona ha modificat el seu horari d'obertura.

Ara, l'equipament està disponible de dilluns a divendres de les 10 a les 14 hores i de les 15:30 a les 20:30 hores.

Així mateix, està obert el segon dissabte de cada mes de les 10 a les 14 hores i de les 15 a les 20 hores.

Amb aquest canvi, el Centre LGTBI ofereix un horari més ampli de dilluns a divendres i obre la possibilitat de visitar-lo un cop al mes durant el cap de setmana.

Foto: Centre LGTBI

Quan es pot visitar el Centre de Documentació Armand de Fluvià?

Foto: Casal Lambda

■ El Centre de Documentació Armand de Fluvià del Casal Lambda, ubicat a la planta superior del Centre LGTBI de Barcelona, ha modificat els seus horaris. A partir d'ara, es pot visitar dilluns, dimarts, dijous i divendres de les 16 a les 20 hores, i els dimecres de les 10 a les 14 hores.

El fons del Centre de Documentació Armand de Fluvià aplega una àmplia col·lecció documental (biblioteca, hemeroteca i arxiu històric) relacionada amb la diversitat sexual, afectiva i de gènere.

De fet, per facilitar-hi l'accés, el Centre de Documentació Armand de Fluvià disposa d'una sala de consulta per a l'àmbit estudiantil, investigador i professional.

L'objectiu és posar-lo a l'abast de la ciutadania per tal que es pugui recopilar documentació de temàtica LGTBI que sigui d'interès, així com promoure i facilitar l'estudi i la recerca històrica sobre la lluita pels drets de les persones LGTBI a la ciutat de Barcelona i a la resta del món.

A més, el fons pretén possibilitar el contacte i la col·laboració entre particulars, associacions i iniciatives ciutadanes que treballen pel reconeixement dels drets de les persones LGTBI.

Amb tot, mitjançant un conveni de cessió per part del Casal Lambda, el Centre LGTBI de Barcelona acull el Centre de Documentació Armand de Fluvià.

Sant Martí

línia **SantMartí.cat**

Març 2025

Polèmica | Protesta pels canvis a l'Escola Flor de Maig

Les famílies de l'Escola la Flor de Maig han tornat a protestar en contra del concurs de trasllats, que preveu la substitució de la meitat del professorat pel curs 2025-26. La manifestació ha recorregut diversos carrers del barri de la Llacuna del Poblenou.

Veïns del Poblenou denuncien el preu "desmesurat" dels pisos

» Creen una plataforma per reivindicar habitatge assequible
» L'11 de març es va presentar el document al Centre Moral i Cultural

HABITATGE ▶ Veïns i associacions del Poblenou denuncien l'augment "desmesurat" del preu dels pisos i reclamen habitatge assequible. Aplegats sota la Plataforma pel Dret a l'Habitatge del Poblenou, van presentar un manifest el passat 11 de març, al Centre Moral i Cultural, on denuncien el procés de "substitució social" que ha patit el barri en els darrers anys, en part per l'impacte del turisme, i apunten que ha de tornar a ser possible trobar habitatge assequible al Poblenou.

El manifest *SOS habitatge Poblenou*, signat per una seixantena d'entitats, reivindica, entre altres, la tramitació "immediata" de 1.578 habitatges de promoció pública al 22@ i el compromís d'establir un calendari per fer els 980 pisos d'iniciativa pública previstos a la zona de les Glòries. A més, el text reclama a l'Ajuntament que compri solars, blocs i habitatges

La protesta veïnal va tenir lloc l'11 de març. Foto: X (Mosaic_Coop)

al barri per recuperar espai privat per fer-hi habitatge públic juntament amb cooperatives i altres entitats sense ànim de lucre.

Les entitats també exigeixen que els 2.155 pisos turístics que hi ha al barri tornin al mercat de lloguer "a un preu assequible", que s'endureixi el control i inspecció per tancar els que són il·legals i que no es faci cap més hotel ni cap més residència d'estudiants, que assegurin que són "hotels encoberts".

Per tot plegat, la plataforma reclama un model de barri que prioritzi el dret a l'habitatge assequible i que es despleguin les reformes urbanístiques que calgui per garantir-ho. A més, insta l'Ajuntament a convocar una Taula d'Habitatge permanent per fer el seguiment de la implantació de les mesures que recull el manifest. Un cop presentat el document es va fer una ruta reivindicativa que va acabar a davant del Districte.

Demanen una solució per als desallotjats d'una benziner

DESIGUALTATS ▶ L'AV del Poblenou demana en una carta a l'alcalde Jaume Collboni que l'Ajuntament ofereixi una solució per al grup de persones que estaven instal·lades en un assentament en una benziner fora de servei, entre Lluç i Roc Boronat, i que van ser desallotjades ara fa tres mesos.

Segons recull la missiva, el grup SOS Poblenou i l'associació veïnal denuncien "l'assetjament" al qual estan sotmesos els desallotjats i reclamen la implicació del consistori per oferir-los acompanyament. "Li demanem que aquest

tema es tracti amb la màxima urgència i sensibilitat", diuen a l'alcalde. Al mateix temps, les entitats afirmen que "el Poblenou té una llarga tradició de defensa de les persones migrades".

Per la seva banda, l'Ajuntament afirma que està treballant en un pla per establir un protocol davant d'aquesta mena de situacions a tota la ciutat. "Un cop presentat el pla, es farà el seguiment dels assentaments de Sant Martí, tal com es va demanar al Consell de Districte de desembre", afegeixen fonts municipals.

Un nou mural reivindica el feminisme al Camp de l'Arpa

El mural està situat al número 14 del carrer Trinxant. Foto: Rebobinart

ART ▶ En el marc del Dia Internacional de la Dona, el projecte *Dones en moviment: la lluita no s'atura* ha omplert de color i reivindicació el número 14 del carrer Trinxant. L'artista Núria Toll va acabar fa pocs dies un mural que simbolitza el relleu generacional en la lluita feminista.

Aquesta intervenció s'inscriu en el projecte *Womart*, que des del 2018 treballa per donar visibilitat al talent femení en l'art urbà, un sector on encara hi ha desigualtats. Amb iniciatives com la del barri del Camp de l'Arpa, es busca "generar

consciència, visibilitzar lluites i transformar l'entorn urbà en un espai de reivindicació feminista", expliquen les impulsores.

El mural no només reivindica l'espai públic com a lloc de memòria i lluita feminista, sinó que també denuncia la manca de visibilitat de les dones en l'art urbà, que sovint tenen menys oportunitats.

A finals de febrer, el col·lectiu Rebobinart, que ha impulsat el mural, va haver d'esborrar-ne un d'anterior per complir amb la normativa municipal.

Fulletó de la campanya. Foto: comuns

Els comuns alerten que creix la ultradreta a l'Eix Besòs

POLÍTICA ▶ Barcelona En Comú ha posat en marxa la campanya *Orgull de barri* per reivindicar "la diversitat i la dignitat" dels barris de l'Eix Besòs davant el que consideren un auge dels discursos d'odi que atribueixen a la dreta i l'extrema dreta.

La regidora dels comuns Carol Recio ha denunciat "l'estigmatització" que pateixen aquests barris i ha defensat la necessitat de fer polítiques que fomentin la

cohesió social i millorin la qualitat de vida del veïnat.

La campanya es desplega en diverses fases i ha començat amb accions informatives a la Verneja, el Bon Pastor (Sant Andreu) i el Turó de la Peira (Nou Barris). L'objectiu de la iniciativa és "enfortir els lligams de la comunitat i contrarestar els discursos racistes i xenòfobs" amb una visió positiva del teixit social i la lluita veïnal, diuen els comuns.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta · Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

www.javiercentol.com

📞 625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t
Barcelona

**el diari
metropolità**

214.561
lectors metropolitans

usuaris únics de l' 01/01 al 28/02 del 2025

grup comunicació21

La ciutadania va fer un pas endavant per combatre la crisi social generada per la covid. Foto: Helena Ramírez Moreno

Ara que fa cinc anys del primer cas de covid a Catalunya i que ens disposem a mirar enrere, podríem començar dient que al principi de la pandèmia tots vam subestimar el virus. “Serà només una grip”, s’afirmava. “No cal entrar en pànic”, s’insistia. Però el nombre de morts a la zona zero –Wuhan, a la Xina– creixia de manera desorbitada, i les imatges posteriors d’hospitals plens en contraposició amb els carrers buits de les capitals mundials pronosticaven l’inici d’una crisi que no ens volíem creure.

Europa va començar a veure les orelles al llop quan el coronavirus va traspasar les seves fronteres. Primer va aterrar a França, seguida d’Alemanya, Finlàndia i Itàlia, fins que, finalment, el 25 de febrer del 2020 Catalunya va diagnosticar el seu primer cas de covid, concretament a l’Hospital Clínic de Barcelona. A partir d’aleshores, segurament tots recordem el que va passar a continuació.

L’11 de març l’OMS declarava la pandèmia global per coronavirus, un dia després la Generalitat confinava la població de quatre municipis de la Conca d’Òdena i el dia 14 el govern espanyol decretava l’estat d’alarma i el confinament domiciliari. Simultàniament, es tancaven equipaments municipals, centres educatius, espais culturals i “negocis no essencials”, i l’aturada laboral desencadenava acomiadaments i suspensions temporals de contractes.

Aquesta frenada econòmica va afectar directament els recursos de la població, especialment dels col·lectius més vulnerables i invisibilitzats. De sobte, molts es van veure sense ingressos i sense suport per fer front al confinament. Enmig de la incertesa i de la por, però, la ciutadania va fer un pas endavant per combatre la crisi social en què es van veure immerses moltes d’aquestes persones. Amb motiu del cinquè aniversari de tot plegat, al *Línia* hem volgut recordar la tasca voluntària i desinteressada que van fer una llarga llista d’entitats veïnals a l’àrea metropolitana.

EL BOCA-ORELLA VEÏNAL

“Quan es va decretar l’estat d’ excepció, la gent va començar a trucar-nos demanant ajuda”, recorda Mariló Fernández, cofundadora de l’entitat cultural La Fundició, de l’Hospitalet de Llobregat. Segons relata, la majoria de les trucades eren “de veïns sense cap mena de suport o que estaven fora del circuit dels Serveis Socials”, els quals acudien a les entitats després que la pandèmia els hagués deixat sense ingressos o sense un lloc on viure.

En aquesta ciutat, entre les organitzacions de barri com La Fundició, Mujeres Unidas Entre Tierras, l’Associació de Veïns de la Florida o, fins i tot, la Parròquia Mare de Déu de la Llum, van impulsar la Xarxa de Suport Mutu

Cinc anys de la covid: els herois sense nom

El coronavirus va provocar una de les crisis sanitàries i socials més importants de la història. Alhora, però, també va desencadenar un moviment de resiliència veïnal arreu de la metròpoli. Amb motiu del cinquè aniversari del primer cas de covid a Catalunya, recordem la tasca d’aquells que van fer un pas endavant.

de l’Hospitalet per coordinar les tasques d’ajuda comunitària, com ara el repartiment d’aliments de família en família, la compra de medicaments o l’activació de caixes de resistència ciutadanes per pagar habitacions. A grans trets, es calcula que aquesta xarxa de l’Hospitalet va tenir prop de 2.000 famílies que van rebre i donar ajuda, i es van arribar a recaptar uns 9.000 euros per cobrir les necessitats dels veïns del municipi.

Això, però, no va ser un fet aïllat a la metròpoli. A Badalona, per exemple, també va sorgir la Xarxa de Suport Solidària, en la qual, només la primera setmana, ja es van inscriure prop de 150 veïns per ocupar-se de repartir material escolar, mascaretes i menjars preparats arreu de la ciutat, però especialment a la zona sud on hi ha els barris més vulnerables de la Salut, Llefia, Sant Roc i Artigues, entre d’altres. Segons Carles Sagués, membre de la Plata-

forma Sant Roc Som Badalona i d’aquella xarxa solidària, en total “es van arribar a repartir 40.000 àpats en circuits de tres dies a la setmana, amb dotze cotxes i dos voluntaris per vehicle”.

Pel que fa a altres iniciatives que van acompanyar activament perfils vulnerables que no podien sortir de casa destaca la tasca del Col·lectiu Suma, de Sant Boi de Llobregat. Aquesta entitat, sorgida a la Fundació Marianao, es dedica a “l’apoderament de

persones grans” i va implicar els seus participants en accions de seguiment solidari dels usuaris més grans per acompanyar-los i vetllar pel seu benestar físic i emocional. “Els voluntaris de cada grup trucaven sovint als participants per assegurar-se que estiguessin atesos, que tinguessin familiars a prop i que els portessin el menjar i els medicaments”, relata Laura Vidal, tècnica del projecte.

A més, a mesura que el confinament s’allargava, aviat els

I si tornés a passar?

● “No estàvem preparats”, reconeix Magda Campins, epidemiòloga i aleshores presidenta del Comitè Científic Assessor de la covid a Catalunya, quan li preguntem sobre l’inici de la pandèmia. “Teníem un sistema de vigilància epidemiològica feble que no tenia dades en temps real, i per això vam adonar-nos de la magnitud de la crisi tard”, valora. A més, no hi havia una coordinació fluida entre els hospitals, els laboratoris i la resta de sectors de la població, i tampoc “teníem producció pròpia d’equips de protecció individual,

que no només va servir per sobreposar-se a les mancances, sinó que també ha acabat millorant el sistema sanitari actual, per exemple en termes de capacitat de comunicació entre departaments o pel que fa als sistemes de vigilància i control d’epidèmies.

Si hem après dels errors i el sistema sanitari n’ha sortit reforçat, doncs, podem dir que la pròxima pandèmia serà un repte menor? Mendioroz s’afanya a apuntar que hi ha molts factors a tenir en compte i que no hi ha respostes simples a

Podria aparèixer un nou virus que tingués altres formes de transmissió i, per tant, “es necessitarien altres equipaments”, avisen els experts

com mascaretes, ulleres protectores i altres materials per afrontar el virus”, recalca.

A tot això, Jacobo Mendioroz, subdirector general de Vigilància i Resposta a Emergències de Salut Pública i llavors director de coordinació de la resposta a la covid a Catalunya, hi afegeix el fet que “el sistema sanitari estava adaptat a la situació del moment, amb un nombre de professionals, hospitals i llits en una estructura fixa, en funció del finançament dels ciutadans, i aquesta no podia estar sobredimensionada”.

Malgrat tot, però, Campins destaca que, arran del coronavirus, es va produir un procés d’adaptació

problemes complexos. D’una banda, perquè podria aparèixer un nou virus que tingués altres formes de transmissió i, per tant, “es necessitarien altres equipaments”. I, de l’altra, en cas d’un nou virus, fins que no es trobessin les eines de resposta biològica per immunitzar la població, com va passar amb les vacunes i el coronavirus, “el camí per fer-li front tampoc seria fàcil”, diu l’expert.

Ara bé, tant Campins com Mendioroz sí que creuen que la pròxima vegada estarem més preparats, en part gràcies als aprenentatges i a la capacitat d’adaptació que vam desenvolupar durant la pandèmia de la covid. Un pòsit innegable.

participants van adaptar els tallers i les classes a formats telemàtics, com ara “trucades conjuntes a través de WhatsApp”, i fins i tot es van elaborar sovint “dossiers d’activitats d’estimulació cognitiva perquè mantinguessin la ment desperta”, explica Vidal.

UNS SERVEIS DESBORDATS

Les administracions locals també van intentar aplacar la crisi social, però tot i que “van posar en marxa els seus serveis, molts van quedar bloquejats perquè no donaven l’abast”, recorda Sagués.

A Barcelona, per exemple, l’any 2020 els Serveis Socials van assolir xifres rècord amb 88.475 persones ateses, 251.460 atencions i prop de 46,5 milions d’euros en ajuts econòmics. Només durant l’estat d’alarma, aquest servei va atendre més de 34.000 persones, de les quals un 17% eren usuaris nous.

Malgrat tot, el problema que relaten entitats com l’ONG De Veí a Veí, del barri de Sant Antoni de Barcelona, és que a l’inici del confinament “moltes de les seues presencials dels Serveis Socials de la zona van tancar i es van centralitzar en un moment de màxima necessitat”, afirma Rafael

Martínez, el president d’aquesta entitat. I és que, entre el març i el maig d’aquell any, el pla de contingència dissenyat per l’Ajuntament només va deixar nou centres oberts a tota Barcelona, tot i que també es van intensificar les línies telemàtiques i la càrrega de feina de molts treballadors del servei a distància. En aquest sentit, Martínez considera que la ciutadania va tenir un paper cabdal a l’hora d’abordar les necessitats a peu de carrer. “Sense el veïnat hauria sigut horrible. Molts ho haurien passat pitjor”, assegura.

Per la seva banda, a l’Hospitalet també es van adonar que hi havia perfils vulnerables que tenien més dificultats d’accés als recursos ordinaris en temps de pandèmia. Fernández, per exemple, posa sobre la taula la invisibilització dels casos de “persones en situació irregular o en economies informals dels quals l’Ajuntament no té dades”, un context “molt recurrent” en aquesta ciutat “perquè hi ha molta població migrada o dins del sistema transnacional de cures”, puntualitza.

Amb tot, enmig d’aquest context de saturació, sovint va ser el veïnat el que va arribar on l’administració no ho va poder fer.

A la Xarxa de Suport Solidària de Badalona “es van arribar a repartir 40.000 àpats en circuits de tres dies a la setmana, amb dotze cotxes i dos voluntaris per vehicle”

La Xarxa de Suport Mutu de l’Hospitalet va tenir prop de 2.000 famílies que van rebre i donar ajuda, i es van aconseguir recaptar uns 9.000 euros

QUÈ QUEDA DE TOT ALLÒ?

Cinc anys després de l’inici de la pandèmia, què se n’ha fet de totes les xarxes de suport veïnal i de la solidaritat col·lectiva que va sorgir aleshores? La majoria s’han dissolt, altres s’han transformat per donar resposta a problemàtiques actuals i algunes s’han mantingut en el temps.

Emilià Almodóvar, membre de l’Associació de Veïns de l’Hospitalet, explica que, arran del cooperativisme que va generar la pandèmia, van sorgir altres entitats enfocades a promoure valors i pràctiques d’autoajuda, així com a reactivar el teixit social de la ciutat. El 2022, per exemple, participants de la Xarxa de Suport Mutu de l’Hospitalet van crear la comunitat urbana La Florida s’Aveïna “per dinamitzar el conjunt de la població”, detalla Almodóvar. Aquest espai ha evolucionat els darrers anys i, a poc a poc, “s’ha obert a tractar altres problemes que afecten el veïnat”, continua. En aquest sentit, doncs, han sorgit respostes organitzades davant d’altres emergències actuals, com l’habitacional.

“Des de La Florida s’Aveïna ens hem posat d’acord i ens hem implicat en una cooperativa d’habitatge, perquè creiem que cal

respondre a les necessitats greus de les persones del barri que pateixen desnonaments i la crisi de l’habitatge”, defensa Almodóvar.

Pel que fa a Badalona, l’estructura de la Xarxa de Suport Solidària va desaparèixer, però Sagués apunta que “la gran majoria de la gent que en va formar part encara està en contacte a través de grups de WhatsApp, on es van informant de les urgències de la ciutat”. A més, Sagués també ha observat com “la gent que feia la seva primera incursió en el món social i solidari a través d’aquesta xarxa s’ha acabat incorporant a les plataformes veïnals, col·laborant en la seva activitat ordinària”.

La covid, doncs, va suposar una de les crisis socials, econòmiques i sanitàries més importants que es recorden, però al mateix temps va reforçar la solidaritat i la capacitat d’organització d’una ciutadania que, davant de la catàstrofe, no va dubtar a estar a peu de carrer per ajudar els altres. Una llavor que avui encara dona fruits.

Un reportatge de **Laura Santos**

El Poblenou | Adeu a l'esmorzar de forquilla del Bar Bruxas

El Poblenou perd un emblemàtic bar d'esmorzars de forquilla: el Bar Bruxas. El local va tancar el passat 25 de febrer perquè els propietaris el van haver de traspasar per motius de salut, però han explicat que la nova propietat mantindrà el caliu actual.

El pes de les dones al comerç: una majoria sense lideratge

SOCIETAT ▶ Amb motiu del 8M, un informe de l'Ajuntament ha mostrat detalladament la realitat del sector del comerç i l'hostaleria a la ciutat en allò en tot el que té a veure amb el gènere. Al petit comerç, les dones representen el 55% de les persones que hi treballen, però la propietat dels establiments recau més en mans masculines: el 2019, el 46% dels negocis comercials tenien una propietària. On hi ha una desigualtat més en evident és en les presidències dels eixos comercials, on tan sols dues de cada deu presidències estan ocupades per dones. En les tasques de dinamització, en canvi, la seva presència és molt més alta.

L'informe també destaca que, en l'àmbit de l'hostaleria, els homes són lleugerament majoritaris, amb un 53% davant del 47% de les dones treballadores. Tanmateix, la feminització d'aquests sectors no es tradueix en millors condicions laborals per a les dones. La pobresa salarial afecta especialment les

Una dona darrere la caixa d'un comerç. Foto: Ajuntament

treballadores del comerç i la restauració, amb taxes que arriben al 26% en l'hostaleria i al 25% en el comerç al detall.

Aquestes dades evidencien que, malgrat ser una majoria en la base laboral, les dones continuen en desavantatge en l'accés a les propietats i el lideratge en el teixit comercial de Barcelona.

Tot i això, el president de la

Fundació Barcelona Comerç, Pròsper Puig, recalca la millora que s'ha fet els últims temps. "Fa deu anys no hi havia cap presidenta d'un eix comercial. Les dones cada vegada són més empresaríes, fan passes endavant en tots els sentits, així que si mirem d'on venim, i on som ara, el que queda clar és que anem pel bon camí", conclou Puig.

Torna la calçotada de l'Eix Clot, la més gran de la ciutat

GASTRONOMIA ▶ Els Jardins del Clot de la Mel acolliran el pròxim diumenge 16 de març la vuitena edició del Festival del Calçot, una celebració gastronòmica i cultural que s'ha convertit en un esdeveniment imprescindible al barri. Organitzada per l'Eix Clot, la jornada s'allargarà de les 11 h a les 20 h i combinarà la tradicional calçotada popular amb una àmplia oferta d'activitats per a tots els públics.

A banda dels calçots, que es cuinaran en grans graelles al parc, els assistents podran gau-

dir d'una mostra de comerç local, una vermutada amb tapes, un mercat de segona mà i tallers infantils. La música també hi tindrà un paper destacat, amb una sessió de DJ's de música house al llarg de tot el dia.

Amb més de 3.000 persones en les darreres edicions, el festival vol continuar sent una festa de proximitat, potenciant el comerç del barri i mantenint l'essència de les primeres calçotades impulsades per l'Eix Clot. Els tiquets per la jornada només es poden comprar a les botigues del barri.

La calçotada de l'Eix Clot aplega molts veïns del barri. Foto: Eix Clot

Passat, present
i futur del
**Periodisme
LGTBI+**

Exposició oberta al públic

espai línia
c/ Girona, 52

PREMI
INTERNACIONAL
amic
MITJANS
DE PROXIMITAT

Premi a un mitjà d'informació de proximitat. Tres categories:

- en català
- europeu
- internacional

El premi internacional AMIC vol promoure el rigor i l'excel·lència professional entre els editors de mitjans de proximitat en tres categories (llengua catalana, àmbit europeu i internacional) i donar així un **reconeixement a les millors iniciatives empresarials i informatives.**

Organitza:

Amb el suport de:

Exposició ● Si no existís el disseny

L'espai Tecla Sala de l'Hospitalet acull fins al 30 de març *Nón. Quan el disseny falta, tot falta*, un projecte dels alumnes de l'ESDAP Serra i Abella que gira al voltant del disseny gràfic com una eina comunicativa essencial.

Combatre l'estigma amb la literatura

LLIBRES ● En un moment d'encesos debats sobre la identitat i missatges que pretenen uniformitzar societats i cultures, iniciatives com el llibre *Històries de la Florida*, escrit per alumnes dels instituts Eduard Fontserè i Pedraforca de l'Hospitalet de Llobregat i publicat recentment per Blackie Books, ajuden a entendre la realitat d'alguns barris metropolitanos. Parlem d'uns llocs que sovint són al centre de polèmiques entre persones que no hi viuen i que ni tan sols, segurament, els han trepitjat mai.

L'obra en qüestió va començar per iniciativa de Gerard De Josep, un professor del Fontserè que, en descobrir un llibre de la citada editorial batejat *Històries del Raval*, va decidir que la Florida no podia quedar al marge d'un projecte així. Dit i fet. El 2023, aquest docent va reunir un grup de tretze alumnes de la Florida i les Planes perquè co-

mencessin a fer un taller d'escriptura cada dijous a la llibreria Llavors, on precisament es va presentar el llibre resultant a finals d'any.

Tot plegat va anar a càrrec de l'escriptora de la Florida Alba G. Mora, que celebra el resultat d'un projecte que ha estat un èxit. "Va ser molt emocionant veure-hi els alumnes i les seves famílies presents", recorda Mora sobre la presentació del llibre, de la qual destaca, sobretot, "la il·lusió que destil·laven els pares d'aquests escriptors novells".

BUSCAR NOVES VEUS

Finalment, des de l'editorial valoren molt positivament la publicació d'aquesta obra coral amb noves veus que expliquen el barri. "El projecte neix amb la convicció que falten espais perquè els joves puguin expressar la seva veu", detallen des de Blackie Books.

La mostra de flamenc que és referent del sector

FESTIVAL ● Al llarg del mes de març té lloc la sisena edició del Flamenc-ON, una cita per als amants del flamenc que organitza la Fundació Manolo Sanlúcar. La mostra, que s'ha consolidat com un referent del sector, va començar l'1 de març i se celebra fins al dia 23 en espais culturals de Santa Coloma de Gramenet i Badalona.

Paco Garfia és membre d'aquesta fundació i també programador del certamen. Explica que la clau de l'èxit és combinar les actuacions d'artistes de renom amb altres d'emergents "per acostar el flamenc als més joves". N'és un exemple l'actuació de dos

El Flamenc-ON se celebra en diferents espais culturals de Santa Coloma i Badalona

cantants novells, Naike Ponce i Juani Mora, a l'Auditori Can Roig i Torras de Santa Coloma. "Volem crear afició nova", diu Garfia. A més, el Flamenc-ON compta amb la seva pròpia companyia de dansa, que enguany presenta la seva versió del clàssic *Medea* al Teatre Sagarra de Badalona.

ARRIBAR ALS MÉS GRANS

Des de l'organització han vist que el fet que la compra d'entrades fos en línia deixava enrere moltes persones grans aficionades al flamenc. És per això que en aquesta edició els tiquets també s'han pogut comprar als locals d'entitats andaluses i a l'edifici Aura Seguros de la plaça de la Vila de Santa Coloma de Gramenet.

Nou Barris ja té un mural sobre la pel·lícula 'El 47'

Foto: Damián Pissarra

ART URBÀ ● Pintar un mural que representi la pel·lícula guanyadora dels premis Goya no ha de ser fàcil. Precisament aquest va ser l'encàrrec que va rebre l'artista italià resident a Barcelona Morcky en relació amb *El 47*. Aquest grafit suposa un nou reconeixement a la figura de Manolo Vital al districte barceloní de Nou Barris, en concret al barri de Porta.

L'obra es pot veure des del passat 17 de febrer a la segona planta del centre comercial SOM Multiespai, situat a l'avinguda de Rio de Janeiro, i representa les figures del Manolo i la Carme –la seva dona– i el famós autobús.

LA VISITA DE MARCEL BARRENA

A l'acte d'inauguració hi va assistir Marcel Barrena, director de la pel·lícula, els comissaris del projecte, que són de l'equip del Festival Kronos ART Bcn, alguns veïns de Torre Baró i el mateix Morcky. Tal com diu l'artista, el mural manté la línia realista dels seus treballs habituals: "M'agraden els murals que representen aspectes nostàlgics i, en concret, que hi surtin mitjans de transport, perquè evoquen la transició de la vida".

El barri de la Florida de l'Hospitalet. Foto: Arxiu

Una de les millors botigues de vinils del món és en un carreró al costat de la Boqueria

MÚSICA ● L'Oriol Aparicio era comptable i durant molts anys va combinar la feina amb la gestió d'una botiga de discos situada al barri de Sant Antoni de Barcelona. Fa cinc anys, però, quan l'empresa de comptabilitat va tancar, va arrencar més d'un negoci al voltant del vinil i, finalment, ara s'ha convertit en el responsable de Barcelona City Records.

Situada al número 32 del carrer Jerusalem de Ciutat Vella, al costat de la Boqueria, aquesta botiga, que va obrir el 2019, està de celebració, ja que ha entrat a la llista del *Financial Times* sobre els millors establiments del món que venen vinils, al costat d'altres de ciutats com Pa-

rís, Londres, Nova York i Copenhaguen. "No tinc ni idea de com van arribar a nosaltres, suposo que pel boca-orella", diu sorprès Aparicio.

UN NEGOCI DE MELÒMANS

Els protagonistes d'aquest refugi musical són l'Isma Ruiz (conegut com a DJ Isma Sustray), l'Ivan, en Joan (DJ Golf de Guinea) i el mateix Oriol (Much Boogaloo): "Som aficionats a la música i suposo que això ens dona un plus".

Aquests dies, a més, estan habilitant el soterrani del local per fer-hi, en el futur, un espai cultural que acollirà sessions de DJ, presentacions de discos i concerts.

Isma Ruiz i Oriol Aparicio, a la botiga. Foto: Barcelona City Records

**Som especialistes en Publicitat Exterior, Imatge Corporativa,
Esdeveniments Esportius i Culturals, Comunicació Visual,
Decoració, Exposicions i Street Marketing.**

MM
MARC MARTÍ

BARCELONA MADRID VALÈNCIA
IMPRESSIONEM LES TEVES IDEES

L'amistat és una coreografia

» Mariona Teixidó i Berta Sellarès tornen a coincidir en un equip a l'All Star 2025 de la Super Copa
 » "Dins i a fora de la pista saps que mai et fallarà", assegura Teixidó sobre l'exjugadora del CB Grup Barna

Toni Delgado
EL CLOT

Fa temps que penso que l'amistat és una coreografia, i, després de retratar les dues protagonistes d'aquest reportatge, n'estic encara més convençut. "Berta, què et sembla si t'agafo a collibè?", li pregunta Mariona Teixidó (Manresa, 1995), jugadora amb passat al Bàsquet Femení Sant Adrià o al Club Joventut Badalona, i ara al Manresa CBF. "Genial! I si obrim els braços com si voléssim?", li proposa Berta Sellarès (Igualada, 1995), capitana del CB Roser.

Al Parc Esportiu Municipal Guiera, de Cerdanyola del Vallès, per fi han tornat a coincidir en un equip, durant l'All Star 2025 de la Super Copa. Ho han fet al conjunt blau, que ha superat 139-128 el vermell en un matx amb sis quarts. Cada equip ha estat format per vuit jugadors i vuit jugadores, i homes i dones han jugat tres quarts. El 2 de març de 2025 ja és inoblidable per a Sellarès (11 punts i 6 rebots) i Teixidó, que, com a capitana de l'equip, ha sumat 4 punts i 6 assistències.

Molts cops havien comentat que tornar a compartir vestidor seria la cirereta a les seves carreres. "Amb les vides que tenim ara n'és bastant inviable i haver-ho pogut viure una estona ha estat un regal preciós", celebra Teixidó, tutora de Primer de Primària a l'Escola Paidós, de Sant Fruitós de Bages.

"Ha estat emocionant i emotiu, i també una gran sort que no fóssim rivals... Quan juga de base i la tinc en contra és una tortura...", reconeix Sellarès, responsable del servei de Gestió de Projectes de l'Institut Metròpoli, al campus de Bellaterra de la Universitat Autònoma de Barcelona. És doctoranda en Sociologia de l'Educació, al Grup de Recerca en Educació i Treball (GRET), ubicat també a la UAB.

EL SUPORT D'UNA AMIGA

"M'encanta la lectura i la direcció de joc de la Berta. Sempre s'implica al màxim i pensa en l'equip. Dins i a fora de la pista saps que mai et fallarà", destaca Teixidó. Recorda, per exemple, el suport de l'amiga quan es va trencar la clavícula o va morir l'àvia, la Cristina.

Berta Sellarès, capitana del CB Roser, i Mariona Teixidó, excapitana del Bàsquet Femení Sant Adrià i de la Penya, després de l'All Star. Foto: Toni Delgado

Ara la retratista és Sellarès. "A la pista la Mariona controla el joc i detecta què cal fer a cada moment. És una persona sincera i assertiva que cuida molt la seva gent. Va ser clau perquè, durant la meua etapa al CB Grup Barna, continués creient en mi com a jugadora i busqués altres opcions", agraeix la base. De fet, van elaborar una llista de pros i contres dels equips que li

"Quan la Mariona juga de base i la tinc en contra és una tortura..." reconeix Berta Sellarès

havien fet una oferta: el CB Roser en va ser el guanyador.

Es van conèixer al campus d'estiu del Cadí la Seu, quan eren petites. "La Mariona em va semblar una estrella perquè allà tot hom la coneixia. Ja hi havia anat abans amb la seva germana Clara i també havia participat en els campus de la Federació Catalana de Basquetbol. Jo desconeixia aquell món...", recorda, divertida, la igualadina. "A la Berta la vaig veure una persona misteriosa, algú que et crea curiositat i in-

terès, i amb qui no t'avorreixes", rememora la manresana.

Totes dues són molt inquietes i no han deixat de formar-se. Teixidó és graduada en Ciències de l'Activitat Física i l'Esport (CAFE) per INEFC Barcelona (UB) i en Educació Primària per la Universidad Camilo José Cela, i té un Màster en Formació del Professorat en Educació Física per la Universitat de Vic-Universitat Central de Catalunya (UVic-UCC). Mentre que Sellarès és graduada en Humanitats per la Pompeu Fabra (UPF) —amb especialització en Estudis Moderns i Contemporanis— i té un Màster en Antropologia de l'Educació i Globalització per la Universitat d'Aarhus (Dinamarca).

Aquelles amigues d'estiu que només parlaven quan es retrobaven a la Seu d'Urgell no s'imaginaven que, temps després, el curs 2015-2016, compartirien vestidor en un CB Igualada ja capitanat per Carlota Carner. Totes tres han tornat a ser companyes a l'equip blau de l'All Star 2025 de la Super Copa, a Cerdanyola.

IGUALADA

A Igualada, Teixidó i Sellarès es van entendre molt bé a la pista, i a fora tenien una bona relació. Un

cop finalitzada la temporada, es van unir més i, amb el temps, van acabar vivint juntes a l'Eixample barceloní: primer al carrer Marina, amb Belén Armengol, amb qui també havien coincidit a Igualada i que ara juga al Basket Almeda, i després amb el Dani, la parella de Sellarès, en un pis del carrer Aragó amb Nàpols.

Algun dia podrien escriure un llibre amb les anècdotes com-

Només han compartit vestidor durant un curs, el 2015-2016, quan van coincidir al CB Igualada

partides. "Tranquil·les, de la tenda de campanya ja me n'ocupo jo", els va assegurar la Mariona a la Belén i a la Berta, en una sortida a la muntanya. "Vaig calcular o decidir que la tenda que havia comprat era per a quatre persones... I vam descobrir que només n'hi cabia una!", confessa, entre riures, Teixidó.

"Ja t'ensenyaré una foto de la Mariona tombada al seu cotxe, que era molt petitó. No sé com va poder dormir allà. Ens va assegurar que ho havia fet abans

i estava contenta, com sempre. Normalment, té les coses molt controlades i, quan perd aquest control, ens regala moments molt divertits", descriu Sellarès.

UNA BRANCA

Quan vivien al pis del carrer Aragó amb Nàpols, durant un temps van conviure amb una branca de l'arbre d'uns veïns que no els permetia prendre el sol. Així que van decidir posar-hi remei. Teixidó va saltar al pati, que estava abandonat, i va assolir l'objectiu com va poder. "Vam llegir que la llei et permet tallar la part d'un arbre que ocupi la teva parcel·la d'habitatge. Per arribar a l'inici de la branca, però, havíem de saltar al pati... En aquell moment ens va semblar lògic fer-ho...", se sincera Sellarès.

Malgrat que ara viuen lluny i es veuen menys, sempre saben molt l'una de l'altra. "La Berta potencia la teva alegria i t'acompanya sempre", agraeix Teixidó. "El seu estat de WhatsApp, 'Ara i aquí', és un bon retrat d'una Mariona que gaudeix el present", assegura Sellarès. Les deixo fruitint dels seus últims minuts com a companyes d'equip. Sempre ho seran de vida. Sens dubte, l'amistat és una coreografia.

Ram de les Històries

Al Ram de les Històries, un dels grups del Ram de l'Aigua, la nova associació LGTBIQ+ de Barcelona, hi ha club de lectura, projeccions de pel·lícules, tallers de dansa, col·loquis...

Apunta-t'hi ja!

ramdelaigua.org
 [@ramdelaigua](https://www.instagram.com/ramdelaigua)

No t'ho perdís

Foto: Passeig de Gourmets

Passeig de Gourmets

El Passeig de Gràcia de Barcelona es converteix del 13 al 23 de març en el Passeig de Gourmets, el festival gastronòmic d'aquesta avinguda que ofereix una ruta de plats, entrepans d'autor, pastisseria creativa i menús gurmet, entre altres experiències relacionades amb la cuina d'alt estànding, com sopars amenitzats amb música. En total hi participen fins a 19 establiments del mateix Passeig de Gràcia i dels carrers del voltant, entre ells alguns amb estrelles Michelin. Els preus varien des dels vuit fins als 70 euros en funció de la proposta gastronòmica que es vulgui tastar.

Famosos

El grup Oques Grasses, amb el cantant Josep Montero (Roda de Ter, 1985) al capdavant, ha estat el gran triomfador dels XXVII Premis Enderrock. El grup d'Osona aconseguia endur-se quatre premis: tres per votació popular (millor artista, disc de pop i directe) i un de la crítica: el de millor disc de pop per *Fruit del deliri*. D'aquesta manera, se situava com la banda més guardonada de la nit, després d'un any daurat per a ells, que han fet gira arreu del país amb els seus últims temes. Cal recordar que Oques Grasses és un dels grups actuals de més transcendència dins de l'escena musical catalana i un dels que acumula més fans. Al llarg dels seus 15 anys de trajectòria ha llançat fins a sis àlbums, ha guanyat nombrosos reconeixements i ha portat la seva música més enllà de les fronteres estatals, fins a ciutats com Nova York.

La fitxa

QUI ÉS?

J O S E P M O N T E R O

ÉS FAMÓS PER...

Ser el cantant d'Oques Grasses

És un dels grups més reconeguts de l'escena catalana

QUÈ HA FET?

El seu grup ha triomfat als Enderrock

Ha guanyat quatre premis, un d'ells el de millor artista

A LES XARXES...

Felicitacions pels guardons

El món de la música elogia la feina del grup

Llibres

La lluita contra el càncer...
Mariano Monzo

La lluita contra el càncer. Tres mil anys d'una història de progressos repassa alguns dels principals períodes històrics en la batalla contra el càncer i detalla quins van ser els principals avenços des de l'Antic Egipte fins ara. L'autor ha dedicat la seva vida a investigar aquesta malaltia i amb aquest llibre vol enviar a la societat un missatge esperançador.

Teatre

Arribaràs i serà de nit
Marc Artigau

Aquesta obra relaciona l'ús de les noves tecnologies amb la gestió del dol. A través d'un fil argumental que posa èmfasi en les relacions humanes, es fa reflexionar l'espectador sobre la petjada digital que deixem, la realitat virtual i els límits d'allò que anomenem humà. Es pot veure a la Sala Atrium de Barcelona fins al pròxim 13 d'abril.

Música

Fosc
TOU

Albert Segura, conegut artísticament com a TOU, llança aquest nou àlbum amb una sonoritat diferent marcada per les guitarres trencades, una veu esquinçadora i la psicodèlia. El treball, de fet, marca un punt d'inflexió en la trajectòria de l'artista, que juntament amb la seva banda presenta vuit cançons, algunes cantades en castellà.

Pelis i sèries

Wolfgang (Extraordinario)
Javier Ruiz Caldera

Wolfgang, un nen de deu anys amb un quocient intel·lectual de 152 i trastorn de l'espectre autista, es veu obligat a viure amb el seu pare, el Carles, a qui no ha vist mai, després de la mort sobtada de la seva mare. El nen no el suporta i, d'amaigat, planeja entrar a l'acadèmia de música Grimald de París per convertir-se en el millor pianista del món.

L'Observatori canvia de nom

Som l'Observatori Contra l'LGTFBIFòbia

Si has patit qualsevol situació
discriminatòria per motius d'orientació
sexual, identitat o expressió de gènere som
al teu costat!

OBSERVATORI
CONTRA
L'LGTFBIFÒBIA

Lobservatori.cat

observatori@comunicacio21.com

MITJANS DE PROXIMITAT, EL BATEC DE LA COMUNITAT.

Tota comunitat necessita un cor, un cor per fer-la bategar, per crear vincles, per reforçar la identitat, per arrelar-nos al territori. I en un món de canvis i d'incerteses, oferir informació propera amb un periodisme rigorós i de confiança.

AMIC, 600 mitjans de proximitat, a tots els territoris de parla catalana.

amic

ESTILS DE VIDA

Els perills de cuinar amb microones

Foto: Freepik

ALIMENTACIÓ

El microones és un electrodomèstic tan normalitzat que el fem servir sense tenir en compte que no sempre és l'estri més adequat. Més enllà de les falses creences sobre els riscos de cuinar amb microones, el fet és que hi ha aliments o plats que no només perden qualitats organolèptiques sinó que, directament, posen en risc la nostra salut si els cuinem d'aquesta manera.

El problema amb el microones és que no sempre els aliments s'escalfen de manera uniforme i a la temperatura necessària. Per exemple, si ens guardem arròs cuinat per a un altre dia, pot ser que durant aquest temps es desenvolupi algun bacteri. En aquest cas no n'hi haurà prou de reescalfar-lo per matar el bacteri, i això podria causar una intoxicació alimentària. És per això que cal ser molt curós en la conservació dels aliments i, en cas de dubte, llançar-los o escalfar-los al foc, tot garantint una temperatura molt alta i uniforme.

A l'hora de cuinar aliments al microones també hem de ser molt meticulosos. Algunes verdures, com les bledes o els espínacs, deixen anar elements tòxics. I si hi cuinem pollastre o carn, poden quedar mig crus i causar-nos problemes seriosos.

Les claus.....

CONSERVACIÓ

Només podem reescalfar els aliments que hàgim conservat adequadament

TEMPERATURA

Els aliments s'han de cuinar a altes temperatures i de manera uniforme

VERDURES

Si les cuinem amb microones, algunes verdures desprenen compostos tòxics

CARNS

La carn o el pollastre poden quedar mig crus si els cuinem amb aquest electrodomèstic

Foto: Freepik

Juvé & Camps

El valor d'obrir camí

www.juveycamps.com